

[Christophersen]

De vil komme ganske af sig selv. Derimod har regeringen som enhver regering i den situation brug for at opsøge de politiske samarbejdsmuligheder, og man kan vel meget enkelt sige, at dem forringer man i samme omfang, man vil køre sine store mærkesager frem, og dem fremmer man til gengæld ved at gå fordomsfrit ind i forhandlinger og lægge åbent op til dem. Derfor synes jeg, det var klogt af statsministeren, når han i sin åbningstale kun i meget brede og uforpligtende vendinger talte om regeringens politik, når det gælder en skattereform, når det gælder en afløsning af det nuværende boligforlig, og når det gælder tankerne om en spredning af ejendomsretten. Det betyder selvfølgelig også, at regeringens politik dermed på væsentlige punkter kommer til at henligge i det dunkle indtil videre, men alligevel tror jeg, det var en klog måde at starte folketingsåret på.

Hvad jeg derimod ikke finder er så klogt igen, eller hvad jeg rettere sagt finder er forkert, er, at statsministeren i sin tale ligesom går uden om problemernes indhold. Jeg synes, der i talen var for brede vendinger og for uforpligtende vendinger om, hvad det i virkeligheden er for vanskeligheder, vi står over for. Når statsministeren således om de store økonomiske problemer taler, som om det er noget, der alene kommer til os udefra, så synes jeg, det er at fortegne billedet. Det er rigtigt, at der er en international afmatning, som gør det sværere end tidligere for os at sælge vores varer. Men det er lige så rigtigt, at en række af vores økonomiske problemer skyldes de fejl, vi selv har begået herhjemme, skyldes mangelen på en effektiv omkostningspolitik, skyldes en mangeårig forkert anvendelse af de økonomiske muligheder, hvor det offentlige og det private forbrug har fået lov at vokse for stærkt, og hvor de erhvervs mæssige investeringer og hvor de offentlige erhvervsrettede investeringer er vokset alt for langsomt.

Når vi taler om fremtiden, er det klart, at både Tysklands, Japans og USAs økonomiske politik vil spille en væsentlig rolle, men det er jo alligevel ikke alene det, der afgør vores muligheder for at komme ud af problemerne; det vil også spille en afgørende rolle,

hvordan vi selv tackler den situation, vi står i. Hvad skal der ske med de kommende års indkomstpøolitik? Hvordan vil man løse problemet med hensyn til de indefrosne dyrtidsportioner, som jo, inden mange måneder er gået, vil begynde at skabe meget stor bekymring i de mange, mange virksomheder, der skal afgive tilbud og tilrettelægge deres udvikling blot et års tid frem? Hvad skal der ske med kapitaldannelsen, med investeringerne herhjemme? Hvordan vil man sikre sig, at den mådeholdne indkomstpøolitik, statsministeren talte om som en realitet, også virkelig fastholdes?

Det er de problemer, som vi selv har styr på, hvis vi vil. Det er de bidrag, vi selv kan give til en løsning af de økonomiske vanskeligheder, og jeg synes, det havde været rigtigt af statsministeren at erkende, at det er de muligheder, vi er i besiddelse af, og det er dem, som vi virkelig kan få noget ud af, hvis vi vil bruge dem. Det viser jo alle de vurderinger, der er fremkommet af, hvordan en stærk omkostningspolitik vil virke, og det viser også de vurderinger, der er fremkommet af, hvad der sker, hvis vi ændrer vores ressourceanvendelser.

På tilsvarende måde, når det drejer sig om det, der skal følge efter det nye boligforlig. Når statsministeren siger, at det, som er opgaven, er at skaffe et tilstrækkeligt byggeri til en rimelig pris, ja, så er der jo ikke nogen, der kan have indvendinger imod det, men jeg synes alligevel, det er for beskedent at nøjes med dette, når man i årets åbningstale skal tale om, hvad der er det virkelige problem på boligområdet.

For det virkelige problem er jo langt større. Det er spørgsmålet om, hvordan det almennyttige byggeris fremtid skal være, hvordan dets nybyggeri skal finansieres, hvad vi skal gøre med de mange almennyttige boligselskaber, som, når vi når frem til foråret 1979, kommer til at stå i en alvorlig økonomisk krise, medmindre vi ændrer vores lovgivning. Hvordan skal vi klare virkningerne af 16. alm. vurdering? Hvad skal der ske med den besynderlige konstruktion, der hedder lejeværdi og rentefradragsret, som jo på mange måder bliver stadig mere utidssvarende? Hvad skal der ske med lejeloven, hvordan skal forholdet være mellem de regulere-